

เทศน์ในวันวิสาขบูชา

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

เทศน์บนศาลา วันที่ ๒๓ กันยายน ๒๕๓๘

ณ วัดป่าสันติธรรมาราม ต.คลองตากต อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

วันนี้วันวิสาขะนะ “วันวิสาขบูชา” หมายถึงวันเกิดของพระพุทธเจ้า เกิดเป็นมนุษย์ก่อนที่หนึ่ง แล้วก็เกิดเป็นพระพุทธเจ้า เป็นพระอรหันต์อีกคนหนึ่ง แล้วก็วันปรินิพพานด้วย ฉะนั้น ถึงว่าเป็นวันกำเนิดศาสดาเลย

เกิดเป็นมนุษย์ก่อน ก่อนจะเกิดเป็นมนุษย์นะ อยู่ชั้นดุสิต นิมนต์ลงมา สร้างบารมีจนพอแล้ว ก่อนจะสร้างบารมีนะ ของทุกอย่างในโลกนี้ไม่มีอะไรจะลดยมาแบบไม่มีเหตุไม่มีผลเลย ขนาดชาติสุดท้ายต้องสละกัณหา ชาตินี้ละ แล้วยังสละเมียดด้วย

แล้วเขาก็ว่ากัน ว่ากันมากกว่า พระพุทธเจ้าเห็นแก่ตัว เห็นแก่ตัว

แต่เวลาถ้าคนพูดถึงความโกรธ พูดถึงความเห็นแก่ตัว มันเป็นอย่างนั้น เพราะจิตใจเขาใจเรา แบบเราเราต้องรักตัวเองมากที่สุดใช่ไหม รักสิ่งของเรามากที่สุด แล้วเห็นคนอื่นทำแบบนั้นก็เลยไปโทษเขา

แต่ความจริงไม่ใช่เลย ความจริงในมุมมองกลับกันนะ อย่างเช่นเรา เรามีความรัก เอาตอนที่เรามีความรักสิ เรารักภรรยาเรามากที่สุด รักลูกที่สุด แล้วเขามาขอไปอย่างนี้ เราจะยอมให้ไหม อย่างเช่น เวลาภรรยาเราหรือลูกเราเจ็บป่วย พ่อแม่อยากจะเจ็บป่วยแทนลูกเลย เวลาลูกเจ็บไข้ได้ป่วยนะ ขอให้พ่อแม่เจ็บแทนเถิด อย่าให้ลูกได้เจ็บเลย

แล้วชุกมาขอไปต่อหน้านะ ออกไปแล้วดีต่อหน้า ความเจ็บปวดของใจมันเจ็บปวดขนาดไหน ถ้าเรารับความเจ็บปวดนั้นได้ เราจะยอมรับความเจ็บปวดนั้นแทนทันทีเลย

แต่โลกเขาไม่คิดอย่างนั้น โลกเขาว่าเห็นแก่ตัว เห็นแก่ตัว ทำไมตัวเองไม่สละตัวเองเสีย
ทำไมมาสละลูก สละเมีย

มันสละขั้นสุดท้ายต้องสละอย่างนั้นนะ พรหมจรรย์ไง นั่นนะ ชาติสุดท้ายเลยสละขนาด
นั้น แล้วตายไป แล้วไปรอเวลา ถึงจะมาจุติกับพระนางสิริมหามายา นั่นเป็นพระพุทธเจ้า เกิด
ออกมาแล้วก็ยังทุกข์อยู่ ๒๘ ปี ถึงได้มาออกบวช ออกบวชถึงได้มาตรัสรู้ มาตรัสรู้อีกทีหนึ่งถึง
ได้มาเป็นพระพุทธเจ้าโดยแท้ เกิดอีกทีหนึ่งไง แล้วพอเกิดอีกทีหนึ่ง จากคนหนึ่งเป็นคนหนึ่ง

ก่อนที่จะตรัสรู้ก็มีภรรยา จนมีราहुล เณรราहुลออกมาเป็นลูก

มีครบทุกอย่างนะ ไอ้ที่มีนี่เราบอกมันทำไมมันทำให้บารมีทอน...ไม่ทอนนะ

“มีครบทุกอย่าง” หมายถึง เป็นถึง...กำลังจะสถาปนาขึ้นเป็นกษัตริย์ ๘ วันหรือ ๙ วัน ใน
ตำราณะ ในพวกตำราเรียนเขาวิจัยกัน กำลังจะสถาปนาขึ้นเป็นกษัตริย์ ตอนนั้นเป็นมกุฏอยู่ กำลัง
จะสถาปนาอยู่ ออกเลย สละออกมาเลย

คิดประสาเราว่าเป็นถึงกษัตริย์ สมบัตินี้มหาศาล มีครอบครัวยุใหม่ นางสนมไข่มุใหม่ มี
ภรรยาด้วย แลมนางสนมด้วย แลมนีลูก ครบบริบูรณ์เลย แล้วใครจะเสียสติสละออกมา สละสิ่ง
ที่ว่าโลกนี้แสวงหา เราวิ่งเข้าไป เราก็งงไปหาเพื่อตรงนั้น

แต่พระพุทธเจ้าสละออกจากตรงนั้นออกมานะ ออกมาเป็นขอทาน ออกมานะ

ถ้าออกมาอย่างเราบวชนี้สบายมากเลย บวชมา ถ้าว่าประเพณีมีอยู่แล้ว บิณฑบาตก็ได้
อาหารมาสมบูรณ์ พระพุทธเจ้าออกมา ไม่มีใคร จากในราชวังนะ อาหารประณีตขนาดไหน
ออกมาก็เหมือนกับขอทานคนหนึ่ง มาขอเขากินโดยที่ว่าจะให้อะไรก็ได้ เพราะยังไม่มีศาสนา
พุทธ ยังไม่รู้วิธีการให้ทาน ไม่มีอะไรเลยนะ จากสูงสุดลงมาต่ำสุดเลย มาทุกข์อยู่อีก ๖ ปี

อ้าว! คิดคูสิ อาหารประณีตราชวัง แล้วกับสิ่งที่ได้มานั้นนะทุกข์ขนาดไหน แล้วทำไมถึง
ทุกข์อันนี้เพื่ออะไร? ก็เพื่อจะหาสิ่งความจริง ความจริงแล้วลงที่ไหน ความจริง? ความจริงก็ลงที่
ใจ

เพราะตอนปฏิบัติเต็มทีนะ กลั่นลมหายใจจนสลบไปจนถึง ๓ หน ประสาเรา ประสาหมอว่าซ็อก ตายไปถึง ๓ ครั้ง อดอาหารจนรากขนนี้จนหน้าหมดเลย ขนร่วงหมดเลย มันไม่ใช่ทางที่กายก่อน พอเสร็จแล้วไม่ใช่ทาง ก็ถึงมาที่ใจ

ในศาสนาพุทธเรานี้มันเรื่องของใจเป็นหลัก เรื่องของสุข เรื่องของทุกข์

ที่นี้โลกนี้มันเจริญ เราถึงว่าโลกมันเจริญ เราจะมองแต่ปัญหาของโลก แต่ความจริง เจริญของโลกมันก็เหมือนกับเป็นวัตถุใช้ใหม่ เหมือนกับ...เช่น ร่างกายนะ เวลาเราเจ็บไข้ได้ป่วย เราโดนแผลบาด มันจะเป็นแผลที่กาย ไอ้ธรรมชาติของกายมันจะทำให้กายนี้ มันจะทำให้แผลนี้หายได้ มันสามารถทำต่อต้านเชื้อโรคแล้วสมานแผลได้

แต่เหล็ก พลาสติก หรืออะไรก็แล้วแต่ในโลกนี้ เวลามันชำรุดไป หักไป มันจะสร้างภูมิต้านทานของมันเองได้ไหม? ไม่ได้ แต่เราไปคืนอย่างนั้นนะ ไอ้เราจะไปเอาเรื่องวัตถุนั้นมาเทียบ กับร่างกายไร ร่างกายเรายังประเสริฐกว่าสิ่งที่เป็นวัตถุนั้นมหาศาลเลย แต่เรามองข้ามตัวเรา

ศาสนาพุทธสอนลงที่ความสุข ความทุกข์ในใจ แต่เรามองข้ามความสุข ความทุกข์ในใจ ไปเอาที่วัตถุนั้นนะ ทั้งๆ ที่วัตถุนั้นสู้ร่างกายเราไม่ได้อยู่แล้ว มันมองข้ามเรา มองข้ามตัวตน มองข้ามเรา ไปเอาของที่ไม่มีค่ามาเป็นมีค่า มันถึงได้กลับ นี้ผิดแล้วขั้นหนึ่ง

ขั้นที่ ๒ นะ ร่างกายนี้ก็ยังไม่ใช่ความสุข ความทุกข์แท้ อย่างเช่นเรา เราหิวข้าว เราก็มีความทุกข์ เวลากินข้าวเราก็อิ่มใช่ไหม เราไปตากแดด เรามีความทุกข์พอสมควร เราไปเข้าที่ร่มเราก็เย็น นี่สุขของกายมีเท่านี้เอง แต่ไม่สามารถสุขของหัวใจเลย ถ้าหัวใจมันอึดมันพอนะ มันสุขของมันเองนะ มันไม่ต้องการสิ่งใดเลย ร่างกายนี้ยังทิ้งได้

เวลาผู้ที่ปฏิบัติแล้วถึงที่สุดถึงบอกว่า การตายหรือการอยู่ มีชีวิตอยู่หรือการตายไป คือสละร่างกาย ทิ้งร่างกายไป กับเอาไว้ นี้มีค่าเท่ากัน

เราห้วงกายตลอดเวลา ดึงกายไว้เลย แต่ถึงที่สุดแล้ว กายทิ้งก็ได้ อยู่ก็ได้ เพราะว่ากายนี้เป็นเครื่องมือทำงานเท่านั้นเอง

นี่พูดถึงใจ เราจะชี้ให้เห็นว่า ศาสนาเรา แก่นของมันคือหัวใจ ไม่ใช่ร่างกาย

ถึงได้มีคำสอนว่า “สละทรัพย์สมบัตินะ เพื่อรักษาอวัยวะ” เพราะทรัพย์สมบัติ เราถึงว่าเราเจ็บไข้ได้ป่วย เราต้องเสียสละเอาทรัพย์สมบัตินี้มาเพื่อรักษาอวัยวะ กี่ร่างกาย แล้วก็เสียทรัพย์สละทรัพย์เพื่อรักษาร่างกาย

“สละอวัยวะเพื่อรักษาชีวิต” ไข้ใหม่

“สละชีวิตเพื่อรักษาธรรม” ฟังสิ “สละชีวิตนะ เพื่อรักษาธรรม”

ธรรมคืออะไร? ธรรมคือความจริง

“สละชีวิต” ถ้าไม่สละชีวิตมันรักษาธรรมไว้ไม่ได้ จะทำอะไรกลัวทุกข์ กลัวยาก กลัวลำบากลำบากนั้นนะ เรากลับไปหมดเลย ความกลัวนั้นนะมาบั่นทอนการทำมาความดีของเรา จะเข้าถึงความดีของใจ เข้าไม่ถึง

เพราะไอย่างนี้ เช่น เราคิดอะไรก็แล้วแต่ มันจะมีกิเลสคิดตามมา คิดอยู่ตามมา หมายถึง เหมือนกับผู้ที่กำกับอยู่หลังจากความคิดเรา อันนั้นมันอยู่กับเรามาตลอด อันนี้ไม่มีใครสามารถเห็นได้ พระพุทธเจ้ามาสอนเห็นอันนี้ต่างหากละ พอเห็นอันนี้ปั๊บ สละอันนี้ออกจากอันนี้แล้ว ความคิดเราก็เป็นอิสระ ความคิดที่ไม่มีเจ้านายไง ความคิดอย่างพวกเราคือความคิดที่มีเจ้านาย คือกิเลสมันใส่ให้คิด แต่ความคิดของผู้สิ้นกิเลสแล้ว คิดเป็นประโยชน์โดยธรรมชาติของมัน ไม่มีเจ้านาย ไม่มีผู้บังคับให้คิดตามมัน ไม่มีตรงนี้นะ

แต่จะย้อนกลับไปชำระตัวนี้ เริ่มทาน พอเริ่มทาน พระพุทธเจ้าสอนให้มีการทำทาน ถึงว่า ถ้ามานทาน ทานตัวนี้ เราลองทำสิ เราทำทานใหม่ๆ เราจะไมยอมทำเลย อ้าว! พุดถึงเอาวัตถุนะ เอาแบบวิทยาศาสตร์มาคิดกัน เราได้ของ เราจะหาของมา มันแสนทุกข์แสนยากนะ แล้วเราจะสละออกจากมือเราไปได้อย่างไร คนบ้าหรือเปล่า มีสมบัติมาแล้วก็ให้เขาไป คนบ้าไหม ถ้าพุดถึงวิทยาศาสตร์ว่าคนบ้า แต่ถ้าเป็นธรรมแล้วไม่ใช่

ดูตาสี ดูตา เวลาให้มาดูให้ละเอียดสิ ตามันเป็นอย่างไร เราให้สัตว์มันเป็นอย่างไร ดูตามัน ดูตามัน มันมีความซาบซึ้ง มันกินหัวใจ อย่างเช่น เราทุกข์ยากมากเลย แล้วมีคนช่วยเหลือเรา นี่มันจะสมานกันตรงนั้นไง ตรงนี้ “ใจถึงใจ” ใจมันเข้าถึงใจ ความทุกข์ความยากแล้วคนมาผ่อนคลาย ความทุกข์ความยากของเรา นะ ฟังนะ อันนี้มันเห็นมันว่าหายบาย

แต่เวลาหัวใจเราทุกข์เรายาก แล้วเราแก้ไขเราเอง คิดดูสิมันยิ่งละเอียดอ่อนที่ว่า เรายิ่งกว่าไปช่วยเหลือเขาซะ เพราะจิตใจทุกคนมันทุกข์หมด ไม่มีจิตใจดวงไหนหรือที่เป็นอิสระ ไม่มี การเกิดมานี้ทุกข์ทั้งหมดทุกดวงใจเลย

เพราะถ้าเราศึกษาธรรมอย่างนี้ เราถึงไม่ตื่นตื่นไปกับไอ้ที่ว่าเขามีฐานะยากดีมีจน เขาสูงส่ง ไม่ต้องไปตื่นตื่นกับเขาเลย สูงขึ้นมาขนาดไหนก็เพื่อจะล้ม ไม่มีว่าขึ้นมาสูงไว้แล้วจะทรงที่ไว้ได้ ไม่มี จะก็ซุดก็แล้วแต่มันต้องล้มไป มันเปลี่ยนวนเวียนอยู่อย่างนั้น โลกนี้เป็นอนิจจัง

“สิ่งใดเป็นอนิจจัง สิ่งนั้นเป็นทุกข์” เพราะสิ่งใดเป็นอนิจจังใช่ไหม แล้วเราไปเกาะนิจจังคือว่า เราไปกำอากาศว่าเป็นสมบัติของเรา มันเป็นไปไม่ได้ มันไม่มี มันไม่มีหรือ มันเป็น สาธารณะสมบัติ

สมบัตินี้ก็เหมือนกัน พระพุทธเจ้าว่า สมบัติของโลก เงินทองนี้เป็นของประจำโลกนะ เงินทองนี้เป็นของโลกเขา อย่างที่ว่าเหมืองทองคำ คุณสิ มันอยู่ในดิน ดินมันไปรับรู้อะไรว่าทองคำนี้มันเป็นของมัน มันมีความสุขอะไร เราต่างหากไปขุดมันขึ้นมา แล้วมาหลอม แล้วมายึดไว้เป็นของเรา เรามายึดอยู่ชั่วอายุเรา

ถึงเรามีชีวิตอยู่นะ ของนั้นอาจจะหายไปจากเรา ถึงของคงอยู่ เราก็ต้องตายไปจากมัน มันไม่มีอะไรเลย ความยึดมั่นของใจเท่านั้นเอง ไปยึดของอย่างนี้มา แต่เวลาเราให้กัน เราสละกัน มันช่วยกันอย่างนี้ใช่ไหม ช่วยภายนอกอย่างหนึ่ง ช่วยภายในของใจ อย่างเช่น ใจเวลามันเดือดร้อน กระพืดกระเฟียด อยู่ในบ้านต้องมีทุกคน เวลามันขัดใจ มันกระพืดกระเฟียดเต็มที่ แล้วใครช่วยเหลือมันได้ ใครช่วยเหลือมัน มันอัดอั้นตันใจนะ แกรมมันจะระเบิดเลย

แล้วธรรมะอันนี้ พระพุทธเจ้าสอนนี้ ย้อนกลับไปที่ใจของตัวเอง

เริ่มมาจากทาน พอจากทานแล้วจากมีศีลใช่ไหม แล้วก็มาภาวนา ภาวนานี้ชำระจิตใจ เพราะภาวนานี้มาบังคับจิตใจ อย่างเช่น เด็ก ปล่อยมันวิ่งสิ มันจะเล่นสบายเลย เอามานั่งนี้มันจะงอแงเลย ใจปกติมันคิด มันคะนอง มันเป็นธรรมชาติของมันเป็นธาตุรู้ มันต้องคิดออกไป โดยธรรมชาติของมันเลย แล้วเราก็ปล่อยให้มันคิดออกไปว่า เราคิด เราคิดถูก แต่ความคิดนี้มันมีอย่าง ไอ้ตัวที่ว่ามันตามมา

พระพุทธเจ้าถึงบอกให้หยุดคิดก่อนไง หยุดคิดให้มีภาวนา ให้มีสมาธิ

“ศีล สมาธิ ปัญญา” ต้องมีสมาธิก่อนนะ ถ้าไม่มีสมาธิ มันก็คิดด้วยระบบเดิมของตัว อย่างเช่น เราเป็นคนมีฐานะน้อย เรามีปัญญาน้อย เราก็โงงได้น้อย คนที่เขาลาตามากเขาก็โงงได้ มาก เราจะเทียบมาที่ใจ ใจถ้ามันมีมัน มันคิดมาก มันรู้มาก มันก็โงงเขาได้มาก มันก็หาความร้อน มาใส่ตัวมันได้มากกว่าเขา ถึงอย่างพวกเรา พวกพวกเด็กๆ มันก็ประสามัน ประสาโงงแบบเด็กๆ

ฉะนั้นถึงว่า ถ้าคิดโดยยังไม่มีสมาธิมันเป็นโลกียะทั้งหมด

เราจะชี้ให้เห็นว่าคิดอย่างไรมันก็เป็นโลกียะ โลกียะ หมายถึงว่า ความคิดมันเจือด้วยกิเลส มันเป็นตัวต้นของความคิด ต้องมาทำให้เป็นสมาธิก่อน พอเป็นสมาธิ นี้หมายถึงว่า สัมมาสมาธิมันก็เป็นมรรคองค์หนึ่งใช่ไหม สัมมาสมาธิ สมาธิหมายถึงกิเลสมันสงบตัวลง มันไม่ขาดหrok มันสงบตัวลง หมายถึงว่า ถ้าเป็นน้ำสกปรกเรามากิน มันก็เป็นโทษต่อร่างกายใช่ไหม น้ำที่สะอาดเราก็เอามากิน มันก็เป็นประโยชน์ต่อร่างกายใช่ไหม

จิตนี้เริ่มสะอาดขึ้น แต่สะอาดขึ้นด้วยผลของสมาธิ ไม่ได้สะอาดขึ้นด้วยสมุจเฉตปหานของปัญญา มันก็ต้องใช้อันนี้ หมายถึงว่า เลือกเป็น โลกุตตระ

เป็นปัญญาของโลกียะ คือว่าความคิดเราเป็น โลกียะ

แต่ถ้ามันเป็นสมาธิมาเป็นพื้นฐาน ความคิดนี้จะเป็น โลกุตตระ พระพุทธเจ้าถึงสอนตรงนี้

แต่ก่อนที่จะมีพระพุทธเจ้า มันมีศาสดาทุกๆ องค์เขาปฏิญาณตนว่าเขาเป็นพระอรหันต์อยู่แล้ว แล้วเขาสอนแต่เรื่องฉานสมาบัติ เขาว่าเขาเป็นใช่ไหม ฉานสมาบัติมันมี สมาธินี้มีก่อน พระพุทธเจ้าจะมาตรัสรู้ก็มีอยู่แล้ว แต่ไม่มีใครใช้ปัญญาตัวนี้ ตัวมรรคคือองค์ ๘

พระพุทธเจ้าถึงบอกศาสนาทุกศาสนาไม่มีมรรค ยกเว้นแต่ศาสนาพุทธเราเท่านั้น เพราะศาสนาเดิมๆ มีมาก่อนศาสนาพุทธเรานี้หลายศาสนามีก่อน แต่ไม่สามารถจะชำระใจได้ คือว่าอาจารย์มหาบัวใช้คำว่า “ศาสนาเป็นผู้มีกิเลส” เขายังมีกิเลสอยู่ เขาก็สอนด้วยจินตนาการ คนมีกิเลสอยู่มันก็สอนด้วยจินตนาการอย่างนั้น มันก็ยังผิดอยู่

นี่ศาสนาเรา ศาสนาพุทธ พระพุทธเจ้าตรัสรู้แล้วสิ้นกิเลส ศาสนาของผู้สิ้นกิเลส ผู้ไม่สงสัยในโลกในใจนี้ โลกวิทู รู้แจ้งโลก รู้แจ้งโลกภายใน กับโลกภายนอกมี ๒ โลก โลกภายใน คือโลกเกิดตาย เกิดตายไป ทุกดวงใจต้องเกิดและตาย โยมอย่าคิดว่าตายแล้วสูญนะ ตายแล้วเกิด ๑๐๐

เปอร์เซ็นต์ เกิดแล้วก็ต้องตาย ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ นี่เกิดมาทีเดียว นั่งอยู่ที่หรือนั่งอยู่ข้างนอกต้องตายหมด ไม่มีใครอยู่ค่าฟ้าเลย

แต่ตายแล้วก็ต้องเกิดอีก เพราะว่าสสารธาตุนี้มันไม่โดนย่อยสลาย มันยังเป็นไปโดยอัตโนมัติของมันตลอดเวลา อัตโนมัตินะ ฟังนะ คำว่า “อัตโนมัติ” มันต้องเป็นไปตลอดเวลา เกิดสูงเกิดต่ำมันต้องเกิดอยู่แล้ว เพียงแต่ว่ากรรมดีกรรมชั่วทำให้สูงให้ต่ำ แต่เกิดโดยอัตโนมัติ หมายถึง เกิดอยู่แล้ว แต่ความดีความชั่ว ทำดีก็ได้ไปเกิดดี ทำชั่วก็ได้ไปเกิดชั่ว อันนี้มันอยู่ในธาตุอันนั้นด้วย

พระพุทธเจ้าถึงสอนชำระอันนี้ให้สะอาด ถ้าอันนี้ให้สะอาดธาตุนี้ก็มีอยู่ นิพพานถึงมีอยู่ นิพพานถึงมีเจ้าของ นิพพานไม่สูญเปล่า แต่มันสูญ สูญจากโลกเรา นี่ สูญจากความคิดของเรา นี่ พระพุทธเจ้ารู้ตรงนี้นะ พระพุทธเจ้าสอนอย่างนี้นะ

ทีนี้วิธีการมัน... โอ้! อย่างที่พูดเมื่อกี้ พอเห็นอาหารอย่างนี้ เริ่มต้นใหม่ๆ ใครจะกล้าทรมาณตน แต่ถ้าเรามั่นใจนะ พระพุทธเจ้าถึงสอนเราว่า พวกเรากันตาบอด ให้เชื่อคนตาดี ให้เชื่อธรรมะ พระพุทธเจ้า ให้เชื่อคำสั่งสอน ให้เชื่อ ให้เชื่อ

แต่ใหม่ๆ มันจะไม่เชื่อ เพราะเชื่อไปว่าเป็นคนโง่ ผู้ใดที่ว่าเบียดเบียนเขา หามาใส่ตัวได้คนนั้นเป็นคนฉลาด แต่ถ้าเวลาพูดธรรมะเขาว่าเป็นคนโง่ ก็หาความเบียดเบียนมี เอายาพิษมา อย่างเราอย่างเช่นตอนนี้ พอไปเที่ยวข้างนอกเอดส์มันจะเอาให้ตายหมด เหมือนกันเราก็หามาเพื่อจะทำให้ตัวเองทุกข์ร้อนลงไปอีก

แต่ทำอย่างนี้ปู้บ ศาสนาพุทธสอนให้คนมืออ่อนเท้าอ่อน...ไม่ใช่

ศาสนาพุทธสอนให้คนมีปัญญา ทุกคนมีปาก ทุกคนมีท้อง การหาปัจจัย ๔ นั้นไม่ใช่ความโลภ ความหาปัจจัย ๔ นี้ไม่ใช่สิ่งที่ผิด สิ่งที่ถูกต้องเลย คนฉลาดต้องหาปัจจัย ๔ ปัจจัย ๔ เครื่องอยู่อาศัย แต่ปัจจัย ๔ เครื่องอยู่อาศัยกับความโลภมากต่างกัน ความโลภที่เราโลภมากอันนั้นมันทำให้เราเดือดร้อน แต่ถ้าเราหาปัจจัย ๔ หรือหาด้วยความเป็นธรรมนะ เพราะว่าปกติมันมีนะ คนทำดีทำชั่วมี มันมาโดยอัตโนมัติ อย่างเช่น พระสิวลีเป็นผู้ที่มีลาภอันเลิศ ไปที่ไหนมันมีมาโดยอัตโนมัติ อย่างนี้เราปฏิเสธอย่างไรก็ได้ มันเป็นไปธรรมชาติของมัน อันนี้เพราะท่านก็ไม่มีกรรมโลภอยู่แล้ว แต่เป็นไป

ไอ้นี้ก็เหมือนกัน การดำรงชีวิตของเรา คนเรามีวาสนา วาสนามันต่างกัน การสะสมมามันต่างกัน ทีนี้ว่าจะให้แบบว่า เราเป็นชาวพุทธ เรามีวาสนาแล้ว พอตำแหน่งหน้าที่มาฉันไม่เอา ฉันจะเป็นการโรงอย่างเก่า เพราะฉันเป็นการโรงไซ้ใหม่ เวลาตำแหน่งเลื่อนขึ้นไป ฉันก็ไม่ยอมไป เพราะฉันจะเป็นการโรง อันนี้ใครเป็นคนถูกคนผิด

นี่เราชี้ให้เห็นว่าการโทษใจ เวลากิเลส... อาจารย์มหาบัวท่านใช้คำนี้ แสบนะ ท่านใช้คำว่า “หมาบ้า” หมาบ้ามันมากัดกรรม คือว่าเอากรรมมาตั้งเป็นประเด็นแล้วเราก็วิจารณ์ แบบว่าโน่นก็ไม่ดี นี่ก็ไม่ดี นี่ก็ไม่ดี

ทั้งๆ ที่ความไม่ดีก็คือความคิดของเรา ความคิดของเราต่างหากที่ว่าไม่ดี แต่ตามธรรมชาติของมันสิ่งนั้นเป็นสิ่งที่ถูกต้องอยู่แล้ว สิ่งที่เกิดขึ้นนั้นทำถูกต้องไซ้ใหม่ ทีนี้วาสนาบาบมีคนมันต่างกัน การสูงการต่ำมันต้องเป็นไปตามธรรมชาติ แต่ถ้าเราไม่ไปเบียดเบียน ไม่เป็นอย่างนั้น อันนั้นถึงว่าไม่ผิดใจ

เวลาพูดถึงหลักกรรม จะปล่อยวาง ปล่อยวาง เวลาจะได้อะไรขึ้นมา เพราะคนปากสกปรก มันจะทำให้พวกเราซาอ่อน

เป็นชาวพุทธแล้วทำไมโลกมากเนอะ ก็มาภาวนาแล้วก็อย่ามาโลกมากสิ อะไรก็จะให้เขาให้หมด

การให้เขา...คนมันมีปัญหาเนอะ อย่างเช่น อาจารย์เรา อาจารย์มหาบัว อังอาจารย์มหาบัว ประจำ ใครมาบอกก็แล้วแต่ว่าที่นั่นมีทุกข์มียากนะ ท่านจะให้คนไปสืบลุย ท่านจะไม่แบบว่า คนนี้มาบอกว่าคนนี้ทุกข์ยากนะ ก็ให้เลย ให้เลย...มันก็มาหลอกกันสิ เห็นไหม คนมีปัญหาต้องอย่างนั้น ช่วยต้องช่วยแต่สิ่งที่เป็นประโยชน์

ไม่ใช่ช่วยอย่างเรา เด็กมันไม่เป็น ให้มันไปสิ ของให้มันมากขึ้นไป มันก็ทำมันเป็นโทษแก่มันเอง แก้วแหวนเงินทองให้มัน มันไปใส่ไว้ ทำให้มันเป็นโทษแก่ตัวมันนะ เรามี เราเก็บใช้ประโยชน์ของเราเป็นประโยชน์ของเรา ปัญหาของคนเป็นแบบนี้ ปัญหาของชาวพุทธ

อย่าไปเชื่อมั่น ไอ้ที่ว่า อย่างเช่นมาอย่างนี้ มาอย่างนี้ ทุกข์ยากขนาดไหน อุตส่าห์หาเงินหาทองมา แล้วก็ต้องเอามาให้ถึงที่ เอามาให้พระ อ้าว! ถ้าคนเห็นประโยชน์ของตัวนะ ใครเป็นคนได้ ทีนี้ใครเป็นคนได้ พระได้หรือ?

พระไม่ได้เลย พระนี้แค่อาศัยชั่วปัจจุบันนี้ แต่การได้ของโยมคือได้ลงที่หัวใจ หัวใจนี้เป็นคนคิดใช้ใหม่ วันนี้วันวิสาขะ พรุ่งนี้วันวิสาขะ วันนี้จะหาของไปทำบุญ ได้ตั้งแต่ตอนนั้นแล้วนะ เพราะมันสะสมลงที่ใจ ใจเริ่มคิดออก คิดสละออกนี้มันลงที่ใจแล้ว แล้วคนที่ทำนั้นถึงได้ พระพุทธเจ้าสอนเราลงตรงนี้ ตรงที่มันเป็นทิพย์ แต่พระได้แค่ประโยชน์ปัจจุบันนี้ แต่ถ้าทำความไม่ดี มันเป็นโทษไปเบื้องหน้า เห็นไหม คุณประโยชน์ปัจจุบัน คุณประโยชน์อนาคต ไม่ใช่ คุณประโยชน์ปัจจุบันแล้วคุณประโยชน์อนาคตไม่มี

พระพุทธเจ้าถึงสอน ทำดีได้ดีปัจจุบันด้วย ตายแล้วไปสวรรค์ด้วย ๒ ชั้น ทำดีได้ประโยชน์ ๒ ชั้น ปัจจุบันนี้ก็ได้ ตายไปก็ได้ ทำโทษนะ ปัจจุบันนี้ได้แต่โทษ ตายไปก็ได้โทษด้วย มันเป็นความจริง ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ทำดีต้องได้ดี ทำชั่วต้องได้ชั่ว

ที่นี้โลกมันเจริญ มองแต่โลกว่าเจริญนะ ออกไปแล้วร้อนหมด เพราะมันแบบ เราพูดว่า ธรรมชาติบุญพลาสติกไง ถ้าทำประสาพลาสติก มันได้เป็นพลาสติก โลกนี้โลกพลาสติกนะ อะไรเกิดขึ้นมานี้พลาสติกหมดเลย แล้วมันเรื่องศาสนาที่ศาสนาพลาสติกอีก ต้องมีกาล มีพิธีกรรม มีอะไรกันมา แล้วมันไม่เข้าถึงใจ

นี่เราลองเข้าถึงใจสิ มาด้วยธรรมชาติ เข้าถึงใจ เข้าถึงใจ

น้ำ มันไหลลงต้ำนะ เราเปิดหัวใจไว้ หัวใจให้ต้ำไว้ น้ำ มันไหลลงมาที่ใจหมดเลย

ไอนี้ไม่อย่างนั้นนะ เวลาจะให้ น้ำไหลลงที่ใจก็ยกใจไว้บนยอดภูเขา อ้าว! ก่อนจะมาวัดฉันนี่คั้งนะ ฉันนี่ใหญ่ นะ ของฉันต้องพิเศษนะ เห็นไหม มันยกใจไว้บนภูเขา แล้วบอกจะให้ น้ำไหลลงมาที่ใจมัน ใจจะให้ น้ำไหลเข้าใจต้องต้ำ

นี่เหมือนกัน มาสักแต่ว่ามา คนมีศักดิ์ศรีเท่ากัน คนมีค่าเท่าคน นี่เป็นคนแต่อยากนั่งบนหัวคน ฉันมานี่ฉันต้องใหญ่กว่าคนนั้น ฉันต้องดีกว่าคนนี้ เห็นไหม ยกใจขึ้นไว้บนภูเขาแล้ว แล้วจะให้ น้ำไหลเข้าใจมัน เขาว่าอย่างนั้นเลยนะ

เราต้องทำใจให้เรต้ำ ทำใจเราให้เรต้ำ ให้ที่ต้ำให้น้ำไหลลงใจ ไหลลงใจ เพื่อไม่ให้มีทัญจู้ไม่ให้มีมานะ มันจะเข้าใจเรา ใจเราเลย พอเข้าใจเรา ใจเรามันก็เบิกสิ ใจมันดีขึ้น ใจมันดีขึ้น อืมตัวขึ้น อืมตัวขึ้น วันหลังทำโดยอัตโนมัติ นะ ไม่ได้ทำไม่ได้

ท่าน ประโยชน์ปัจจุบันนะ แล้วประโยชน์อนาคต แล้วถ้าไม่มีพระพุทธเจ้าสอนไม่รู้หรือ
ให้กันไม่ลง ให้กันไม่ลง เพราะมันไปมองกันที่วัตถุ ไม่มองที่ภาวะของหัวใจ

คนเกิดมามีทุกข์มียาก อย่างเช่นที่ว่า เวลาพระโพธิสัตว์ไปเกิดเป็นสัตว์ เห็นไหม สัตว์เป็น
พระโพธิสัตว์ยังมีเลย พระพุทธเจ้าบอก เคยเกิดเป็นนกแขกเต้า เคยเกิดเป็นกระต่าย เคยเกิดเป็น...
พระพุทธเจ้าว่านะ ท่านพูดถึง ๕๐๐ ชาติ

มีอยู่ชาติหนึ่ง โอ้โฮ! ฟังแล้วซึ่ง เกิดเป็นกระต่ายอยู่ในป่า เห็นนายพรานหลงป่าอยู่ ๒ คน
กำลังจะอดตาย กำลังนั่งสูมไฟอยู่ เป็นพระโพธิสัตว์ กระโดดเข้ากองไฟเลย อุทิศร่างกายนี้ พระ
โพธิสัตว์จะต้องเพิ่มบารมี โดคเข้าไปกองไฟก็ตาย โดคเข้าไปกองไฟมันก็ตาย พราน ๒ คนนั้นได้
กินกระต่ายตัวนั้นก็รอดชีวิตออกจากป่ามา เห็นไหม ทำอย่างนั้นมา ๕๐๐ ชาติ พระพุทธเจ้านะ

เพราะใจมันคิดอย่างนั้น ใจสละลูกเดียว อยากจะให้เขา แม้แต่ชีวิตก็ให้ แล้วให้ชีวิตมานี้
หลายภพหลายชาติ ให้มาตลอด ให้มาตลอด ให้มาเพื่ออะไร อย่างเราให้แค่นี้เอง เพราะให้
อย่างนี้ให้เพื่อฝึกฝนใจ แต่ถ้าให้เพื่อบรรลุโพธิญาณ โอ๊ย! สำคัญมากนะ คือว่า พระพุทธเจ้านี้พุทธ
วิสัยนะ

คุณของพระพุทธเจ้า ไม่มีพระพุทธเจ้าไม่มีอย่างนี้ ศาสนาก็มีอยู่ ก็มีแบบศีลธรรม
จริยธรรม แต่ไม่สามารถชำระถึงหัวใจ ลองสิ ลองบีบใจเข้าไปดู ภาวนาเข้าไปดูนะ มันจะหลอก
ออกมา โอ้โฮ! โอ้โฮ! นะ ลองทำดูแล้วมัน...

เราคิดเอง ใจมันใสๆ นะ พระพุทธเจ้าว่าไว้ ธรรมะว่าไว้

จิตผ่องใสคือวิชา จิตเดิมแท้นี้ผ่องใส แต่จิตเดิมแท้นี้หมองไปด้วยอุปกิเลส

ขนาดผ่องใสนะ เราทำสมาบัติเข้าไปนี่ใจมันจะใส พอใส ราฟิงบีบนี้มันเหาะเหินเดินฟ้า
แล้ว เหาะเหินเดินได้นะ พอใจมันใส กำหนดเลย กำหนดใจใส พอใสนี่ราฟิงสิ มันจะไปได้หมด
เลย ใจมันไปได้หมด เห็นไหม อันนั้นกิเลสล้วนๆ นะ จิตใสๆ นั่นคือตัววิชา จิตตัวใสๆ นั่น

แล้วย้อนกลับมาดูมรรคมงคล ๘ ใส้ใสๆ นั่นคือวิชา วิชาที่หลอกเรา หลอกนะ หลอก
ให้ผู้ภวานาตายก็มีนะ จนเอาชีวิตนี้ต้องตายฟรีๆ เลย ในพุทธกาล พระพุทธเจ้าในสมัยพุทธกาล
พระภวานาอยู่ไป ภวานาไปเห็นอสุภะ ขยะแขยงร่างกายใจ จ้างให้เขาเชือดคอ เห็นไหม การ

ภาวนา ภาวนา อยู่กับพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าก็อยู่นั้น พระพุทธเจ้าบอกพระอานนท์เลยจะเข้าไป อยู่ในป่า ๓ เดือน ห้ามคนเข้าไปเรียกนะ ห้ามเข้ามารบกวณ อยู่ในป่า

พออยู่ในป่า พระพุทธเจ้าเข้าไป พวกนี้ก็เร่งความเพียรนะ พระปีนั้น พอภาวนาไปเห็น สภาพร่างกายมันขยะแยง เอาบาตรนี้ไปข้างพวกก็ลบกให้เชื่อดคอ เชื่อดคอ เชื่อดคอตายหลาย องค์เลย เป็นลึบๆ

พระพุทธเจ้าออกมาณะ ออกมาจากป่า ทำไมภิกษุโหรงเหรงไป ทำไมภิกษุหายไปหลาย องค์นัก ทำไมหมूंสงฆ์มันบางตาลง แล้วไปเจอไอ้พวกบาตรนี้กลิ้งอยู่

บอกว่า พระฆ่าตัวตาย

พระพุทธเจ้าถึงได้บัญญัติในปาราชิก ๔ มันมีปาราชิก ๔ ฆ่าคนตายมันก็มีใช้ไหม แล้วก็มี อนุบัญญัติมาเรื่อย มีอนุบัญญัติมาเรื่อย ฆ่าคนอื่นก็ไม่ได้ ฆ่าตัวเองก็ไม่ได้ ฆ่าไม่ได้หมด

แต่ตอนนั้น...นี่เหตุของกรรม เพราะว่าเป็นกรรมเก่าของภิกษุ แล้วมันจะมาลงกับในต้น บัญญัติด้วย พระพุทธเจ้ารู้อดีตล่วงหน้านะ คือว่ารู้โลกนอกโลกใน แต่มันเป็นสุคติวิสัยเรื่องกรรม ของเขา

ถ้าเรื่องในวิสัย อย่างเช่น เรื่ององคฺลิมาลจะฆ่าแม่อยู่วันนั้นแล้วนะ ถ้าพระพุทธเจ้าไม่ไป นะหมด เพราะฆ่าแม่แล้ว...ฆ่าพ่อฆ่าแม่จะปิดกั้นมรรคผล พระพุทธเจ้าไปเอาก่อนเลย เพราะถ้าไม่ ไปเอาวันนี้ หมดสิทธิ์ ถ้าอยู่ในวิสัยพระพุทธเจ้าจะไปเอา พระพุทธเจ้าจะไปโปรดเลยนะ

เพราะด้วยเล็งญาณตอนตี ๔ พุทธกิจ ๕ ตอนใกล้สว่างจะเล็งญาณเลยว่า วันนี้จะไปเอาใคร ก่อน ทุกวันนะ เพราะถ้าเข้าไปวันนี้จะหมดโอกาสจะไปเอาคนนั้นก่อน ขึ้นไปเอาคนนั้นก่อนเลย ไปเอาคนนั้นก่อน

แล้วถ้าเป็นอย่างเรา ทำไม่ไปเอาเพื่ออะไร ไปทุกข์เพื่ออะไร ทำไม่พระพุทธเจ้ายังทำ นั่น ด้วยความเมตตา เห็นไหม ด้วยความเมตตา ประโยชน์ของคนๆ นั้นคนเดียว พระพุทธเจ้าไม่ได้ อะไรเลย

นี่ก็เหมือนกันธรรมะที่วางไว้ เราทำเป็นประโยชน์ของเราทั้งนั้นเลย พระพุทธเจ้าไม่ได้
อะไรเลย เพราะว่าพระอรหันต์อ้อมแล้วทุกอย่าง ไม่ต้องทำอะไรเลยทั้งสิ้น ถ้าต้องการมันก็เป็น
กิเลสใช้ใหม่ ถ้ายังเอาอยู่ มันก็ยังบกพร่องใช้ใหม่

มันเต็มเปี่ยมของมันโดยธรรมชาติของมันอยู่แล้ว อะไรเต็มเข้าไปก็ไม่ได้ อะไรออกมาก็
ไม่ได้ แต่ด้วยความเมตตาของท่าน มาชี้แจงมาทำให้เรารู้ช่องทาง รู้ทางเดิน แล้วเรามาใครทำคน
นั้นได้ประโยชน์ ที่มานั่งทุกข์อยู่นี้ได้ประโยชน์หมด ใครมานี้ได้ประโยชน์หมด ประโยชน์ของ
คนๆ นั้นนะ ประโยชน์ของผู้ที่มานั้นแหละ ประโยชน์ของผู้ที่ฟังนั้นแหละ ประโยชน์ของเรา
เพราะมันเข้าที่ใจของตัวเอง คนอื่นจะได้อะไรกับเรา

ยกเว้นแต่เราฟังเทศน์ มาทำบุญแล้ว ได้ฟังธรรมแล้ว แล้วอุทิศส่วนกุศล เออ! อันนั้นจะได้
อย่างนี้ เขาไม่มีโอกาสนี้แล้ว เพราะเขาเกิดตายพ้นจาก...ถ้าใครเกิดพร้อมกับพระพุทธเจ้า เขา
เรียกว่า “สหชาติ” คนนี้มีบุญมากนะ แล้วใครเกิด อย่างเช่น เราเกิดถึงพุทธกาลก็ยังมีบุญเพราะ
อะไร เพราะครูบาอาจารย์เรามี หลวงปู่มั่นมี กระจกเผาเป็นพระธาตุ

ถ้าไม่เกิดช่วงนี้มันไม่ได้ตรงนี้ ถึงว่าเป็นวาสนาของคนนั้น เขาไม่มีโอกาส เรามีโอกาส ถ้า
เราฟังเราเข้าใจ แล้วเราอุทิศส่วนกุศลไป อันนี้เป็นบุญ ๒ ชั้นนะ บุญของเราด้วยเพราะเราอุทิศให้
เขาไป แล้วเขาได้รับด้วย เขาได้ได้อย่างนี้ แต่ถ้าได้เรา เราได้หมดเลย เราได้แล้ว เรายังเพื่อแผ่ได้อีก
เพื่อแผ่ได้อีกนะ เจ้ากรรมนายเวรเราเพื่อแผ่ได้อีก

นี่มันแปลกมหัศจรรย์อย่างนั้นนะ เรื่องของใจ เรื่องกระแส มันไปได้หมดใจ แต่ถ้าเรื่อง
วิทยาศาสตร์แล้วก็ไม่ต้องคุยกัน ยกเว้นแต่พิสูจน์วิทยาศาสตร์แล้ว คนๆ นั้นต้องการหลักการนะ
แล้วคนนั้นจะได้ประโยชน์...มา

แต่ถ้าจะมาเป็นวิทยาศาสตร์แล้ว...เพราะอะไร เพราะคำพูดเรามันเป็นสมมุติ วิทยาศาสตร์
นะ พูดประสาเรานะ วิทยาศาสตร์มันก็เป็นสมมุตินะ ถึงว่านั่นก็เป็นสมมุติ แต่สมมุติๆ มันคนละ
อย่าง มันเคลื่อนไหว มันตีความหมายต่างกัน

วันนี้นักวิทยาศาสตร์คนนี้มาหาเรา เราอธิบายนั้นนักวิทยาศาสตร์คนนี้เข้าใจ อธิบายคนอื่น
มันคนละแง่ความ เพราะธรรมะ ธรรมใช้ใหม่ สัพเพ ธมฺมา อนตฺตา ธรรม วิทยาศาสตร์ก็เป็น
อนัตตา อย่างที่เขาว่า พอแกนโลกเคลื่อนไหวน้อยเดียว วิทยาศาสตร์นั้นต้องเริ่มต้นใหม่หมดเลย

ที่นี้พอแกนโลกพออยู่อย่างนี้ไซ้ใหม่ พิสูจน์มาก็เป็นอย่างนี้ พอแกนโลกบิดหน่อยเดียวเท่านั้นนะ วิทยาศาสตร์ที่คิดมาทั้งหมด ผิดหมด ไปเริ่มต้นนับหนึ่งใหม่หมด เป็นอนาคตาใหม่

แต่เราก็ยังมั่นใจนะ เพราะอย่างที่ว่าโลกเจริญ วิทยาศาสตร์เจริญ แล้วศาสนาเราไม่มีค่าไ้

อาจารย์มหาวิทยาลัย เพราะเราฟังในเทปนะ ไปค่าพวกหมอ หมอนี้เรียนวิชาหมอ เป็นวิชาที่มีเกียรติ ก็เลยเห่อเหิม แต่วิชาหมอนี้ก็เป็นแค่วิชาชีพอันหนึ่ง เห่อเหิมหมายถึงว่าพอเห่อเหิมก็ไม่ฟังธรรม เห่อเหิมว่าตัวเองวิเศษกว่าเขา ความเห่อเหิมอันนี้ทำให้ตัวเองหลงไหลตัวเอง พอหลงตัวเองมันก็ไม่เปิดใจรับสิ่งอื่น ถึงบอกว่า มันเป็นวิชาที่เพิ่มกิเลส เพิ่มความมานะ เพิ่มความทิฐิให้กับใจของหมอ

แต่ถ้าหมอคิดนะ หมอเป็นวิชาของหมอก็คือวิชาชีพ เราศึกษาวิชาหมอมานแล้ว แล้วเรายังไปฟังธรรมนะ แล้วเอาธรรมะมาแก้ไข ฟังธรรม หมายถึงว่า หมอก็มิจริยธรรม หมอก็มิเมตตา หมอเป็นคนดี คนไซ้ก็คนดีไซ้ใหม่ แต่ถ้าหมอไม่ฟังใครเลย หมอยึดตัวเอง พอยึดตัวเองก็ยึดกิเลส ยึดกิเลสก็ยึดทิฐิ ยึดทิฐิก็สร้างแต่สิ่งใดละถ้าเรื่องของกิเลส นั่นนะวิทยาศาสตร์

แต่เราก็ไม่คิดว่าวิทยาศาสตร์ผิดนะ เพราะมันเจริญเพราะวิทยาศาสตร์นั่นละ เพียงแต่ว่าสิ่งที่เหนือวิทยาศาสตร์มี สิ่งเหนือกว่าวิทยาศาสตร์ ดีกว่าวิทยาศาสตร์มี แต่ถ้าวิทยาศาสตร์มันดีที่สุดแล้ว มันก็ไม่มองอย่างอื่นเลย เห็นไหม แต่เราว่าสิ่งที่เหนือมันมี ดีกว่ามันมี แล้วอยู่ในศาสนาเราด้วย อยู่ใกล้ตัวเราด้วย แล้วไม่ต้องเสีย...

ถ้าพูดจริงๆ แล้ว อยู่ในใจของเราด้วย อยู่ในกายของเราด้วย เราถึงต้องหันมาตรงนี้นะ

มันจะได้ของเราเองประโยชน์ของเราเอง อย่ามองข้าม เสียหายมาก มองไปข้างนอก เมื่อคืนไปดูมา ไปดูโลกมันเจริญ... โอ้โฮ! คนนั้นก็ดี คนนี้ก็ดีนะ โอ้ย! มึงคืออย่างนี้หรือ พอดีแล้ว มันก็มองข้ามอันนี้ไป เพราะเราดีแล้ว เห็นไหม มองข้ามอันนี้ไป โลกเจริญ โลกเจริญ เขาพัฒนาไปจนทางนั้น เพราะทางนั้นเขาพยายามจะกลับมาทางศีลธรรม โอ้เราก็พัฒนาให้เป็นวัตถุไป แล้วอีกหน่อยจะรู้ทีหลัง

วันนี้เลยพูดให้ฟังมากหน่อย เพราะมัน ๑. วันสำคัญด้วย สำคัญสำหรับเราเลยละ สำคัญมาก แล้วก็ทางโลกด้วย แล้วโยมด้วย ให้ยาวหน่อย อ้าว! ให้พรแล้ว

ยถา วาริวหา ปุรา ปรีปุเรนติ สาครี
 เอวเมว อีโต ทินฺนํ เปตานํ อุปกปฺปติ
 อิจฺฉิตํ ปตฺถิตํ ตุมฺหํ จิปปเมว สมฺมิชฺชตฺถ
 สพฺเพ ปุเรนตฺถ สงฺกปฺปา จนฺโท ปณฺณรโส ยถา มณฺนิ โชติรโส ยถา
 สพฺพิติโย วิวชฺชนตฺถ สพฺพรโโค วินสฺสตฺถ
 มา เต ภวตฺวณฺตราโย สุขี ทิฆมาโยโก ภว
 อภิวาทนสฺสิสฺส นิจฺจํ วุฑฺฒาปจายีโน
 จตฺตาโร ฆมฺมา วฑฺฒนฺติ อายุ วณฺโณ สุขํ พลํ

รตนตฺตยานุภาเวน รตนตฺตยเตชสา ทุกฺขโรคฺภยา เวรา โสกา สตฺตฺถ จุปฺททฺวา
 อนเภา อนฺตรายาปี วินสฺสนตฺถ อเสสโต ชยสิทฺธิ ฐนํ ลากํ โสตุถิ ภาคฺยํ สุขํ พลํ
 สิริ อายุ จ วณฺโณ จ โภกํ วุฑฺฒิ จ ยสฺวา สत्वสฺสา จ อายุ จ ชีวสิทฺธิ ภวนตฺถ เต
 ภวตฺถ สพฺพมฺงคฺลํ รกฺขนตฺถ สพฺพเทวตา สพฺพพฺพุทธานุภาเวน สทา โสตุถิ ภวนตฺถ เต
 ภวตฺถ สพฺพมฺงคฺลํ รกฺขนตฺถ สพฺพเทวตา สพฺพธมฺมานุภาเวน สทา โสตุถิ ภวนตฺถ เต
 ภวตฺถ สพฺพมฺงคฺลํ รกฺขนตฺถ สพฺพเทวตา สพฺพสงฺฆานุภาเวน สทา โสตุถิ ภวนตฺถ เต

พวกอยู่นี้ภาวนาอีกชั้นหนึ่งนะ ไอ้พวกพี่ๆ ไปก่อน นี่พี่ๆ นะ ธรรมพี่ๆ เพื่อว่าฟังได้
 กันหมด แล้วเวลาเดี่ยวเวียนเทียนเสร็จแล้ว ให้เด็กกลับ ผู้ที่อยู่นี้ฟังเทคนิคแล้ว เทคนิคในการ
 ภาวนาใจ เทคนิคเรื่องของใจ มันเป็นขั้นเป็นตอนนะ ภูมิของใจ มันต่างกับภูมิของ...มันไม่
 เหมือนกัน ภูมิของใจหมายถึงผู้ที่มีสมาธิ ผู้ที่เขามีภูมิธรรมแล้ว ฟังอย่างนี้มันก็ฟังพี่ๆ ไอ้นี้เขา
 เรียกว่า “เจริญศรัทธา” เจริญศรัทธาหมายให้เรารู้จักว่าอะไรเป็นทางที่ถูกต้อง แล้วพอศรัทธาแล้ว
 ค่อยมาภาวนา เพราะศรัทธาแล้วมันก็มาบังคับใจตัวใจใหม่

การภาวนา คือการทรมาน พระพุทธเจ้าเวลาสอน ไปหาลูกศิษย์ เห็นโยมมาอย่างนี้ “ใคร
 เป็นคนทรมาน?” คนทรมาน หมายถึงว่าคนทรมานใจ ให้กลับใจมา จากที่เราไม่มีหลักใจเลย ให้
 เรากลับใจมา ว่าใครทรมานได้ นี่เทคนิคคำพูดของพระพุทธเจ้าถาม “ใครทรมาน ใครทรมาน”

ถ้าเรามีศรัทธา มีความเชื่อ เราก็จะทรมานตัวเราเอง ทรมานให้เข้าทางใจ

แต่ถ้าไม่เชื่อนะ โอ้! โง่ไปทำไม ทำไมต้องทรมาณตน ไปนั่งให้ปวดเข่าปวดแข้ง ไร้สาระ
นอนสบายกว่า

แต่ถ้าเขามีศรัทธาแล้ว เขาจะคิดอีกอย่างหนึ่ง นี่เขาเรียกภูมิใจ ภูมิธรรมใจมันต่างกัน มัน
เป็นอย่างนั้น จากไม่ศรัทธาเลยเข้ามาศรัทธา ศรัทธาแล้วถึงมาแก้ไขใจของตัวเอง

เขาว่าชาวพุทธ ว่าเป็นชาวพุทธ พระพุทธเจ้าสอนว่าอย่างไร เป็นชาวพุทธ มีพระพุทธเจ้า
พระพุทธเจ้าสอนศาสนธรรมใช้ไหม มันมีวัด ศาสนวัตถุ วัด โบสถ์ วิหารนี้ศาสนวัตถุ ศาสน
บุคคล พระสงฆ์ ศาสนบุคคล แล้วศาสนธรรมคือคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า ฟังนะ ศาสนธรรม
คือคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า เราเป็นชาวพุทธ เราฟังธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าหรือเปล่า
พระพุทธเจ้าสอนว่าอย่างไร

อย่างเช่นที่มานี้ เป็นคนที่ว่าเป็นคนที่เห็นคุณค่าของคน เห็นคุณค่าของตัวเองเราเองใช้ไหม
เราเห็นคุณค่าของคน เราก็สามารถมาระลึกถึงความดี ความดีอยู่ที่ไหน? ความดีอยู่ที่ใจ ความดีนะ
ความดีอยู่ที่ใจ นี้ใจจะแก้อย่างไร ความดีอยู่ที่ใจ ใจมันคิดใจก็มา

คนต่างจากวัตถุ ถ้าเป็นชาวพุทธแล้ว ไม่ต้องทำอะไรเลย ทุกคนบอก ปฏิญาณตนว่าเป็น
ชาวพุทธ ขอนไม้ไผ่ เห็นขอนซุงใหม่ ขอนซุงที่เขาองไว้นั้นนะ มันไม่ต้องทำอะไรเลย

ชาวพุทธ ไม่ใช่ว่ามันดี ขึ้นชื่อว่าเป็นชาวพุทธถึงเป็นคนดี พุทธแล้วถึงสอนให้ปฏิบัติ ให้มี
ศีล ให้ไม่โกหกกัน เด็กๆ ไม่ให้โกหกกัน พ่อแม่ ไม่ให้โกหก คนไม่โกหก คนมีศีล ศีล ๕ ไม่
โกหก ไม่ฆ่าสัตว์ ไม่รังแกกัน พออยู่ด้วยกันมันก็มีความเมตตา มีความอยู่ด้วยกัน แต่ถ้ามันไม่มีศีล
มันก็ทำตามใจของตัวเอง

ชาวพุทธเริ่มจากมีศีล มีขอบเขตของสิทธิของตัวเอง สิทธิของเรา สิทธิของผู้อื่น ถ้าเราพอใจ
เรา เราก็ทำลายคนอื่นหมด นี่พุทธอยู่ที่ตรงนี้อยู่ที่กติกาใจ ต้องทำมันถึงเป็นชาวพุทธ

ไม่ใช่ว่าอยู่เฉยๆ ทุกคนอยู่เฉยๆ แล้วฉันเป็นชาวพุทธ แล้วไม่ทำอะไรเลย ทำมาหากินไป
แต่ไม่ได้ทำใจของตัวเองเลย แล้วมันทุกข์ตรงไหน ก็เปรียบแล้วมันก็เหมือนขอนไม้ นั่นนะ ขอนไม้

อยากได้ศีลก็ต้องทำดี อยากมีคุณงามความดีต้องทำคุณงามความดี แล้วทำหรือเปล่า

ศาสนธรรมคือคำสั่งสอน ศีล-ธรรม ศีลกับธรรม

“ศีล” คือกติกาเครื่องกั้นให้เราอยู่กันร่มเย็นเป็นสุข

“ธรรม” คือความเมตตาธรรม ธรรม คือในหัวใจ ใจมันดีขึ้น มันก็พัฒนาขึ้นมาเป็นธรรม
ฉะนั้น ต้องทำ

ว่า เป็นพุทธๆ กามเลย พุทธสอนว่าอย่างไร?

ถ้าไปที่อื่นต้องถาม พุทธสอนอะไร? ไม่รู้หมดนะ พุทธสอนว่าอะไร? ไม่รู้ ไม่รู้หรือ

พุทธสอนว่าอะไร? ถ้าเขาถามนะ พระพุทธเจ้าสอนถึงอริยสัจ ความจริงที่เหนือความจริง
ทั้งปวง สัจจะความจริงธรรมดาใช้ใหม่ สัจจะความจริงธรรมดา อริยสัจจะ อยู่ในศาสนาเรานะ คือ
หัวใจของชาวพุทธ

“ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค” นี่ตรงนี้นะ ถ้าพุทธสอนอะไร บอกอย่างนี้เลย

มีคนมากไปเมืองนอก เวลาไปเมืองนอกเขาถาม พุทธสอนอะไร? ไม่รู้หรือ ก็วิ่งกลับมา
จนมากมาย ต้องไปศึกษาพุทธเมืองนอก มันมองข้ามใจ นำเสรีใจ คิดแล้วเสรีใจนะ พุทธแต่
ทะเบียนบ้าน พุทธไม่รู้ว่าเป็นพุทธอะไร

ศาสนาอื่นเขามีความลำบากกว่าเรานะ ถืออดนะ อย่างวันเสาร์อาทิตย์เขาต้องไปโบสถ์นะ
เขามีกติกาให้ทำ แต่พุทธนี่ปล่อยตามสบาย จะทำอย่างไรก็ช่าง แล้วว่าพุทธ พุทธหมดนะ เขาถึง
โงมตีมากใจ เข้าตัดบาตร เย็นตีไก่ ตกกลางคืนเล่นไฟ เป็นชาวพุทธ ตักบาตรด้วยนะ ตักบาตร
เพราะมันเป็นประเพณี เข้าตัดบาตร ตกเย็นตีไก่แล้ว อย่างนั้นพุทธหรือ มันทรมาณสัตว์

แต่ถ้าเราเป็นธรรมนะ มันเป็นประเพณี

ถึงว่าประเพณีไม่ใช่ มองให้ออกนะ ประเพณีอย่าไปตีกับเขา

ในหลักศาสนาเรา มันมองข้ามกันรู้ใหม่ ลองไปอ่านหนังสือสิ อ่านพวกวินัยมุข เรบบวช
ใหม่เรางเลยละ สอนกันอย่างนี้หรือ นึกว่าสอนอย่างที่เขาสอนกันนะ มาวัดมาฟังธรรม มา
ประนมมือไหว้แล้วสัพหงกงกันนะ อ้าว! ฟังเทศน์แล้วได้บุญ ได้บุญจริงๆ นะ ฟังเทศน์แล้วได้
บุญ แต่มันไม่เข้าใจ

เริ่มฟังเทศน์ ๑. มาฟังเทศน์ ไปหาพระ เห็นสมณะ พระพุทธเจ้าบอภมกค ๓๘ ประการ จากเกิดในประเทศอันสมควร เราเห็นสมณะหมายถึงเห็นพระอรียเจ้านะ อย่างเช่น เราเห็นครูบา อาจารย์ เห็นบิ๊บนี่เป็นบุญกุศลแล้ว ขนาดเห็นเฉยๆ นี่เป็นบุญกุศลแล้ว

นี่ก็เข้ามาไง เข้ามาเห็นพระ เข้ามาดูพระ เห็นไหม ผู้ที่มีสงบ เขาสงบอย่างไร อยู่ได้อย่างไร อย่างนี้อยู่ได้อย่างไร เราอยู่บ้านเรายังอยู่ไม่ได้เลย อยู่บ้านขนาดเครื่องอำนวยความสะดวกขนาดนี้ ยังว่าทุกข์มาก ทุกข์มาก ไม่พอใจ เวลาไม่พอใจให้ดูอย่างนี้นะ ให้ดูอย่างนี้ อยู่ได้อย่างไร พระพุทธเจ้าสอนอย่างนี้ สอนให้ดูครูบาอาจารย์ ทำไมเขาอยู่ได้

หามาไม่พอกิน ไม่พอกิน ไม่พอกินตรงไหน มันกินมาก กินเกินพอกินสิ พอถ้าเราดู รายจ่ายบิ๊บ รายรับมันก็สบาย ใอันนี้ห่วงแต่ว่ารายรับไม่พอแล้ว ไม่พอ แต่รายจ่ายจ่ายไปไม่รู้ มันเกินความจำเป็น ถ้าอยู่ในจำเป็นก็บิจัย ๔ เครื่องอยู่อาศัย มันก็พอไปได้คนนะ อันนี้มันทำให้เรา ไม่ทุกข์

ถ้าเรามีธรรมนะใจเราคิดเป็น แล้วไม่เห่อตามโลกนะ ใ้อการโฆษณา การทุกอย่างนั้นมันเป็นสิ่งที่หลอกลวงทั้งหมด โภกหลอกลวงให้เราทำตามนะ เมื่อก่อนโฆษณาหลาย เวลาใ้อพวกวัตถุที่ออกมาใหม่ๆ ใ้แล้วทิ้งเลย ทุกอย่างใ้แล้วทิ้งเลย ใครใ้แล้วทิ้งเลยนี่คนนั้นเป็นผู้ว่ามี สง่าราศี

เดี๋ยวนี้มูมกลับ เขียนเลย “ดูนี้ใ้แล้วควรกลับมาใ้อีก” จากเมื่อก่อนโฆษณาหลาย เราก็เห่อตามกันไปนะ แล้วก็ยังเห่ออยู่ที่นี่ เดี๋ยวนี้ใครเขาของเก่ากลับมาใ้อ เขาว่าคนนั้นเป็นคนดีนะ รักษาสิ่งแวดล้อม

คูสิ เวลาเปลี่ยน ๕-๑๐ ปี คำโฆษณาที่มันหลอกเราไว้ มันพลิกแล้ว แต่โฆษณาที่ยังเชื่อมั่นอยู่ เชื่อมันอยู่นะ เราคิดของเราเอง เราต้องคิดของเราเองว่าสมควรหรือไม่สมควร เรานี้มีสถานะอย่างไร ผู้ที่มีตำแหน่งสูงหรือว่ามีรายได้มากจะใ้มาก ใ้อันนั้นเรื่องของเขา วาสนาของเขา ใ้อเรามีตำแหน่งน้อย มีรายรับน้อย เราก็ใ้น้อยประสาเรา ก็คนเหมือนกัน คนมันต่างกันตรงไหน

ถ้าคนเห็นคนเป็นคน คนนั้นก็มิคุณค่าว่าเป็นคนใ้ใหม่ คนอื่นไม่ใช่คน ใ้อคนที่เห็นเขา ไม่ใช่คน ใ้อคนคนนั้นก็ไม่ใช่คน ถ้าเราเห็นคนอื่นเป็นคน เราก็เป็นคน คนนะคน คน คน ถ้าคนมันรอบมันก็เข้าใจ นี่คนไม่รอบ คนครึ่งๆ กลางๆ

พระพุทธเจ้าถึงได้สอนศีล ๕ คนนี้แหละ แขน ๒ ขา ๒...๔ หัว ๑ เป็น ๕ มีศีล ศีล ๕ ศีล มันมีโดยปกติ

ก่อนที่พระพุทธเจ้าจะอุบัตินะ จะเกิดมาศีลก็มีอยู่แล้ว อย่างเช่น พระพุทธเจ้า ยังไม่มีศาสนาเลย ทำไมเขาถือศีล ๘ อยู่ในป่าละ พวกฤๅษีชีไพร เขาถึงไม่ให้ศีล

เราไม่ค่อยให้ศีลนะ แต่จำเป็นก็ให้ ให้ได้ ศีลนะเคยให้ได้ แต่ถ้าให้มันก็คิดซะใหม่ มาขอ กับพระแล้วว่า มีศีล

ความจริงไม่ต้องเลย เราไม่มีใครเลยนะ เราทำดี เรากาวนาของเรา ขนาดพวกฤๅษีอย่างเช่น สมัยก่อนพุทธกาล เหาะได้ เอาศีลมาจากไหน ไม่ได้ขอพระพุทธเจ้า เอาศีลมาจากไหน ศีลมันมี ๓ ชนิด ศีลขออย่างหนึ่ง ขอเพราะอะไร เพราะเราเป็นคนอ่อนแอ มนุษย์เราเป็นคนล้ม ไม่มั่นใจ กับตัวเองก็ไปขอกับพระ ให้พระเป็นพยานหน่อยหนึ่ง เห็นไหม มุมกลับก็ไปหลอกพระแล้ว ถ้าเราไปรับแล้วเราไม่ทำ ถึงเรียก ขอเอา ขอเอา

แล้ววิบัติเกิดขึ้นจากตัวเอง “วิบัติ” หมายถึงว่า มันมีอยู่ในสมัยพุทธกาลนะ ชาวประมง ฟังสิ ชาวประมงออกไปหาปลา ชาวประมงหาปลา มันก็มาสัตว์อยู่แล้ว แล้วกลับมาจะเข้าฝั่ง นี้อยู่ใน พระสูตรนะ พอเข้าฝั่ง พายุมาไง ตัวเองหมดที่พึ่งแล้วพายุมาเรือจะคว่ำ ก็เกิดเลย “ข้าพเจ้าขอถือศีล ๕ ด้วยความบริสุทธิ์” ขณะทำมันบริสุทธิ์ตอนนั้น แล้วเรือคว่ำตายตอนนั้นเลย ไปสวรรค์นะ ฝั่งๆ ที่ทำผิดอยู่เมื่อกี้นั้นนะ วิบัติเอา เพราะใจมันมันคง

คนเราเหมือนกับไฟไหม้ เวลาไฟไหม้เราแบกตู้เย็นออกมาได้เลย ทำไมแบกได้ล่ะ เพราะ ความกลัวสุดขีด ไอนี้คนใกล้ตาย คนมันจะตายแล้วแบบมันความบริสุทธิ์มันเกิดขึ้นมาจากใจ มัน วิบัติเดี๋ยวนั้นเลย ไปได้เดี๋ยวนั้น

เราถึงว่า ถ้าคนไหนจริง ทำจริงได้จริง แต่เราทำกันไม่จริง พวกเราทำไม่จริง สักแต่ว่าทำ แต่จะเอาผลมากมาย ศาสนาพุทธไม่สอนอย่างนั้นเลย ใครทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว เด็ดขาด เด็ดขาด เพราะทำความดีอย่างเรา ทำดีข้างนอก แล้วความดีภายในยังมีอีกนะ ถ้าทำดีไม่ได้ดี ผู้กาวนาทำ เพื่ออะไร

อดอาหาร พระพุทธเจ้าสลับถึง ๓ หนนะ อดอาหารสลับอยู่ ๓ หน อดอาหารทรมานตนนะ จน ฟังสิโลกมันเป็นแบบนี้ จนปัญญาจักคีย์ อัญญาโกณฑัญญะ พวกนี้หนีเลย พอพระพุทธเจ้า

กลับมากินข้าว พระพุทธเจ้าน้อมกลับมาเป็นผู้มักมาก จากที่อดอาหาร จากที่ทนทุกข์ทรมานอยู่ คือว่าผู้ที่ทนทุกข์ทรมานมันถึงจะสำเร็จ กลับมากินข้าวอีก ปัญจวัคคีย์ทั้งหลาย พอทิ้งไป พระพุทธเจ้าก็เลยทิ้งหมด กลับมาทางของหัวใจ ที่แรกทรมานก็ทรมานกาย ทีนี้พอทรมานกายมัน ไม่มีพลังงานอยู่แล้ว ก็มาทรมานใจด้วย เข้าตรงกลาง ผลัวะ! เรียบร้อย เห็นไหม มันลงตรงนั้น ถึงได้มาสอนพวกเราไง สอนพวกเรา

ศาสนธรรมความจริงเหนือความจริง เหนือ...อริยสัจ พังติ “อริยสัจ”

จากมนุษย์ธรรมดาเนี่ย ทำจนได้ จนเทวดาต้องมาฟังธรรมพระอรหันต์ทุกๆ ไปนะ เช่น หลวงปู่ชอบอย่างนี้ มนุษย์ธรรมดาสามารถสอนเทวดาได้ ไอ้เราอยากเห็นเทวดากันใจจะขาด แต่ทำไมเทวดาต้องมาฟังธรรมจากพระอริยเจ้า พังติ ทำไมมันถึงไม่เป็นอริยสัจ สัจจะความจริงในแท้

แล้วเกิดจากตรงไหน? เกิดจากแหละเราบำเพ็ญตนมาเรื่อยๆ ขึ้นมานี้แหละ ต้องบำเพ็ญขึ้นมา พระพุทธเจ้าสอนถึงว่ามีตั้งแต่ขั้นแรกๆ ขึ้นมาเลยนะ

ถึงบอกว่า เราจะเข้ามาเวียนเทียน ให้เข้าใจตรงนี้ปั๊บนะ พอเข้าใจปั๊บ เราก็มีคุณค่าใช้ใหม่ เราคิดถึงพระพุทธเจ้า วันนี้อย่างไร พังติ เกิดเป็นมนุษย์แล้วเกิดเป็นพระพุทธเจ้า คือตรัสรู้อีกทีหนึ่ง แล้วก็ดับขันธปรินิพพานวันนี้

วันเริ่มต้น วันจุดกำเนิดของศาสนาเลย แล้วเราเคารพพ่อแม่ใช้ใหม่ พ่อแม่ก็เราเคารพพระใช้ใหม่ เคารพพระพุทธเจ้า เราเคารพ เราศรัทธาต่อพระพุทธเจ้า มันก็เลยพ่อเลยแม่ขึ้น ไปอีก แล้วเรามาเวียนเทียนคิดถึงวันนั้น คิดถึงจุดตรงกลางของหัวใจ พุทธะอยู่ที่ใจ คิดถึงจุดศูนย์กลางของการกำเนิดความดีความชั่วเลย เกิดดีเกิดชั่ว เกิดจากใจคิด ชำระล้างจิตใจให้สะอาดก็ความคิดตรงจุดศูนย์กลางนั้น แล้วเรามาเคารพสิ่งนั้น เราจะได้บุญใหม่

ถ้าได้บุญ เราตั้งใจทำนะ ตั้งใจ เวลาเวียนเทียนตั้งใจ มันก็เป็นบุญกุศลของเรา มันก็เพิ่มบารมีไปเรื่อย จากเกิดมา เกิดมาแบบเกิดมามีคำ เกิดมาไม่รู้อะไรพาเกิด เกิดมาอย่างไรก็ไม่รู้ แล้วศาสนาบอกเลย “เอ็งเกิดมาเพราะเหตุนี้ เหตุนี้แหละ แล้วเอ็งทำอย่างนี้ อย่างนี้ แล้วเอ็งจะรอดพ้นนะ” นี่มันเกิดมาแล้วมาเจอแสงสว่าง

เวลาพระพุทธเจ้าปรินิพพาน พระอรหันต์ร้องไห้พระโศกบ้านั้นนะ “ดวงตาของโลกดับแล้ว” อย่างเช่น พระอาทิตย์ขึ้น สว่างเห็นอะไรหมดเลย แล้วกลางคืนดวงตาของโลกพระอาทิตย์

ตกไปแล้ว มีดตัดต่อเลย ไม่มีใครจะขึ้นมาทางอีกแล้ว ฟังสิ แล้วเรามาคิดถึงอย่างนั้น หมายถึงว่า พระพุทธเจ้าสอนไว้ให้สว่าง ให้แสงสว่าง ถึงท่านจะนิพพานไปแล้วก็จริงอยู่ แต่ท่านได้วางธรรม เอาไว้แล้ว ให้เราเดิน ถึงท่านจะไปแล้ว จบไปแล้ว แต่แสงไฟก็ยังมี ทางหลวงก็ยังมีไฟอยู่ เราก็เอา ทางนั้นเป็นเครื่องดำเนินชีวิตของเรา

เกิดมาอย่างก็อย่างนี้ ลุ่มๆ ดอนๆ ทุกข์ๆ สุขๆ ประสาเรา แต่ถ้าหัวใจมันพั่นนะ หรือว่าเรา ทำใจของเราได้นะ ใจทุกข์ใจสุขนี่ก็เป็นเครื่องอยู่อาศัยใช้ไหม มาที่นี้รถมากคนละคัน คนละคัน บางคันรถก็เสีย บางคันรถก็ยังไม่ได้ซ่อม ว่าจะอะไรเสียก็เก็บไว้ก่อนใช้ไหม ถึงเวลาเราก็เอาไปซ่อม

เหมือนกัน ชีวิตใครมันก็เหมือนกัน ชีวิตลุ่มๆ ดอนๆ มาเหมือนกัน บทที่จะดีมันก็ดี บทที่มันไม่ดีเราก็ต้องทนเอาใจ เช่นว่าเราคิด เรามีความกลัว เราคิดอะไร เราเอาไว้ว่าจะต้องแก้ไขอันนี้ ก็เหมือนกับรถนั้นนะต้องซ่อมมัน ถ้าเราคิด เราไม่สามารถจะผ่านทะเลอุปัทวอันตรายอันนี้ไปได้นะ เก็บไว้ก่อน ถึงเวลาต้องแก้แน่ๆ ต้องแก้แน่ๆ แต่ถ้าทะเลไปได้ ทะเลไปเลย ก็เหมือนเราซ่อมรถ รถก็ดีตลอด รถก็คือร่างกาย คนขับก็คือหัวใจ หัวใจมันขับรถดี รถก็ไปดี ถ้าคนขับไม่ดีก็ลงถนนนะ ลงคลอง

พระพุทธเจ้าถึงสอนให้มีเบรค รถให้มีเบรค มีธรรมก็มีเบรค คนมีธรรม มีเบรค มีคันเร่ง เวลาทำความดีให้เหยียบคันเร่ง ใจนี้ทำความดีไม่ได้เหยียบสิ พอทำความดีตอนดินหมดเลยนะ เวลาจะคิดตามหัวใจของตัวเอง เหยียบใหญ่เลย มันเบรคตัวเองไม่ได้ มันถึงทำให้เรา...เพราะสังเกตได้เวลาทำอะไรไป เวลาทำผิดไม่ได้ พอทำแล้วเสียใจทีหลัง เช่น ทำอะไรไปต้องมาขอใช้ ใจที่ว่าทำไปทำผิดพลาดนั้น ทุกทีเลยๆ เป็นเพราะอะไร? สติไม่มี ความยับยั้งไม่มี

นี่พุทธสอนอย่างนั้นนะ สอนให้ยับยั้ง

พระพุทธเจ้าสอนใจ สิ่งใดทำไปแล้ว แล้วมาเสียใจภายหลัง สิ่งนั้นไม่ดีเลย

แล้วทำอย่างไรยับยั้งไม่ให้มันทำได้ล่ะ? ก็เริ่มฝึกจากตรงนี้ ฝึกสติ ฝึกภาวนา “ฝึก” ต้องฝึก ไม่ฝึกไม่มี ว่าจะให้มันเป็นเอง เป็นพุทธแล้วจะดี เป็นพุทธแล้วดี...อย่างนะ อย่าไปเห่อเหิม คิดว่าฉันเป็นศาสนาพุทธนี่ดีกว่าทุกศาสนา แล้วก็นอนจมกันเป็นขอนไม้ ไม่ใช่ตีหื้อแล้วจะดีหมดนี่นะ ตีหื้อแล้วดีหมด พุทธหื้อ ยี่หื้อพุทธ ใจนั้นเขายี่หื้ออย่างอื่นใช้ไหม แล้วก็มาอ้างกัน ฉันเป็นพุทธ ฉันเป็นพุทธ

ทำอย่างนี้ มันได้บุญจริงๆ ถ้าทำเราตั้งใจนะ ถ้าทำสักแต่จะทำ ไปเล่นกัน ส่วนใหญ่ไป
เวียนเทียนแล้วไปเล่นกัน แล้วมันไม่ได้

นี่เราคิดถึงเลย คิดถึงพระพุทธเจ้า คิดถึงนะ รอบแรกคิด พุทโธฯ ธัมโมฯ สังโฆฯ

เพราะใจมันจ่อ อาจารย์มหาบัวใช้คำนี้นะ จ่อก็เพ่ง เพ่งกับจ่อ เช่น เวลาภาวนา ถ้าจ่อก็คือ
การเพ่ง ถ้าจ่อผิดก็ตก เพ่งผิดไปเลย ใอนี้ก็เหมือนกันถ้าเราจ่อ เรากำหนด เราเพ่ง เพ่งก็เพ่งเข้า
ตรงที่บุญกุศลนี้ แต่ถ้าเราปล่อยสักแต่ว่า มันไม่จ่อ มันไม่เพ่ง หัวใจมันไม่กำหนด มันก็สักแต่จะทำ
มันก็ไม่ได้ประโยชน์อะไรเลย

ฉะนั้นให้ทำอย่างนี้ “บุญ” ทำจริงได้จริง ทำเล่นๆ...เล่น ว่าอย่างนั้นเลยนะ เทำนี้ก่อนเนาะ
ถ้าพูดไปเดียวอีกรอบหนึ่ง ฉะนั้นจะพาทำวัตรก่อนนะ ก่อนจะเวียนเทียนทำวัตร กราบถึงพระ
พุทธ พระธรรม พระสงฆ์ กราบพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ เสร็จแล้วเราก็เวียนเทียน แล้วจะได้
กลับอีกทีเนาะ มา มา โยมกราบพระนะ ทำวัตรก่อน พร้อมกันไปเลยนะ

(ทำวัตรเย็น)